Фабиан Ленк

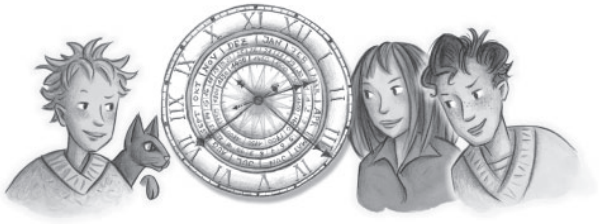

Детективи
с машина на времето

Загадката на оракула

Илюстрации
Алмуд Кунерт

Издателство „Фют“

Das Rätsel des Orakels
© 2005 Ravensburger Buchverlag
Otto Maier GmbH, Ravensburg (Germany)

Загадката на оракула
© Издателство „Фют“, 2022
Превод Ирена Патулова

ISBN 978-619-199-742-8

Ким, Юлиан, Леон и Кия – детективи във времето

Находчивата Ким, знаещият Юлиан, смелият Леон и загадъчната египетска котка Кия са четирима приятели, които имат необикновена тайна.

Те притежават ключ за старата библиотека в манастира „Свети Бартоломей“. Там се намира мистериозната стая на времето Темпус[1], през която може да се отиде в миналото. Темпус пулсира в ритъма на времето, има хиляди врати и зад всяка се крие определена година от историята на света. През тези врати приятелите могат да се озоват в Египет от времето на фараоните или в Древен Рим.

Винаги когато се интересуват от някоя вълнуваща епоха или попаднат на загадъчен криминален случай от миналото, те се озовават там с помощта на Темпус.

---

[1] *Темпус – (от лат.) време*

И пак Темпус връща приятелите в настоящето. Трябва обаче добре да запомнят мястото на пристигането, защото само оттам могат да се върнат обратно в нашия свят.

Дори когато пътуванията във времето продължават по няколко дни, в настоящето не е изминала и секунда. Така никой не забелязва внезапните изчезвания на нашите детективи.

Свят без светлина

Юлиан затвори очи. Защо изобщо се остави да го уговорят, защо изобщо се качи в това возило, бясно устремено към безкрайното синьо небе над Зибентан? Сега вече няма връщане назад. Масивна метална дъга го приковаваше към мястото му. Ръцете му се бяха вкопчили здраво в нея. Влакчето се носеше стремително и вятърът пилееше косата му. Юлиан преглътна.

– Колко ясно се вижда! – извика Ким, която седеше до него във влакчето.

Юлиан кимна напрегнато.

– Отвори очи, Юлиан! Виж каква красива гледка – Зибентан е като на длан! – не спираше Ким. – Обичам това влакче!

– Аз също – изрева Леон, седнал зад тях. – Сега сме на най-високото!

Юлиан се осмели да отвори едно око. Пред него се простираха увеселителният парк с виенското колело и водната пързалка, за момент се мярнаха старият манастир „Свети Бартоломей“ и крепостната стена, после видя училището, игрището и плувния

басейн... Влакчето внезапно полетя надолу, като в бездна. Юлиан изкрещя, причерня му от скоростното спускане. Но ето, че то отново се заизкачва нагоре. Юлиан беше сигурен, че в най-високата си точка влакчето ще се откъсне от релсите и ще отлети, но то рязко зави, издигна се към следващото възвишение и направи лупинг. След това измина малка отсечка и... удари спирачки така внезапно, че главата на Юлиан отлетя напред. Най-накрая адският влак спря и Юлиан вече можеше да вдигне предпазната дъга. Той пое дълбоко дъх и изскочи от вагончето.

– Още веднъж! – радостно извика Леон.

– О, не, на мен ми стига! – Юлиан попипа челото си, доволен, че се е отървал невредим. – А и нямам пари – добави той.

– Както и аз – обади се и Ким. – Тъпо е, че влакчето е толкова скъпо!

Тримата приятели се заразхождаха из панаира, който всяка година през юни идваше в градчето Зибентан. От една сергия Ким си купи захарен памук, Юлиан – райска ябълка, а Леон – банан с шоколад.

– Вижте! – Ким посочи малък фургон, боядисан в тъмносиньо и украсен с изображение на кристално кълбо. Над вратата му имаше табела със златен надпис: „Погледнете в бъдещето с Фатима“.

– Гадателка – изсмя се Леон. – Някой, дето вижда в бъдещето или чете по ръката ти. Има ли още такива неща...

– Защо не? – отвърна му Ким.

– Ама кой вярва в такива работи? – зачуди се Леон.

Точно в този момент едно момиче изкачи четирите стъпала на фургона и почука на вратата. Ким погледна предизвикателно Леон – „Ето, виждаш ли?“, но Леон само поклати глава и отхапа от банана.

– Някога всички се допитвали до гадателите и никой не се съмнявал в гаданията им – намеси се Юлиан. – Помислете само за Делфийския оракул* в Древна Гърция.

– Със сигурност и тогава е било шарлатанство, както и днес – пренебрежително отбеляза Леон.

– Не е така, дори и владетелите се доверявали на мъдростта на оракулите.

– Наистина ли? – възкликна Ким.

– Разбира се! Някъде четох, че дори Александър Велики* е ходил да се съветва с Делфийския оракул.

– Едва ли! – невярващо възрази Леон. –

** Всички думи, отбелязани със звездичка, са свързани с историята на Древна Гърция и са обяснени в речника в края на книгата.*

Александър Македонски е бил велик пълководец, но и много образован, едва ли се е заблуждавал с подобни глупости.

– Защо просто не проверим? – предложи Ким. – За влакчето така и така нямаме пари, а денят едва започва!

– Предлагаш да се поогледаме в библиотеката ли? – възкликна Юлиан с грейнал поглед.

– Именно! Леон, ти какво мислиш?

– Аз съм за!

– Супер! – извика Ким. – Остава само да вземем Кия. На нея със сигурност вече ѝ е доскучало.

Един час по-късно Ким, Леон, Юлиан и котката Кия тичаха по калдъръмената улица нагоре към манастира „Свети Бартоломей“. След малко стигнаха до внушителните стени на манастира, приютил прастарата библиотека, за която Юлиан имаше ключ. Беше неделя и залите пустееха. През прозорците струеше ярката слънчева светлина на ранното лято.

– Хм – заоглежда се Юлиан, – книгите за Древна Гърция трябва да са тук, отзад, при книгите за Древния свят – каза той и заведе приятелите си при един висок рафт.

– Бинго! – доволно извика Юлиан и издърпа дебела книга за Александър Македонски.

После Ким намери тънко книжле, посветено специално на Делфийския оракул, и се отправи с трофея си към висока поставка за четене до прозореца. Кия скочи върху масата и с любопитство гледаше как момичето поглъща първите страници. Делфи и древното светилище на Аполон* се намирали в центъра на гръцката област Фокида, на южния склон на планината Парнас[1]. Изведнъж Ким с удивление започна да чете на глас: „Древните гърци смятали светилището за център на света. Първоначално там се отдавала почит на богинята на Земята Гея*, а от VIII в. пр.н.е. – на могъщия бог Аполон.“

Юлиан кимна:

– Аполон, богът на светлината...

– ...и на всички науки, на предсказанията, музиката, нравствената чистота, справедливостта, пролетта и поетическото изкуство – добави Ким. – Този бог май е отговарял за доста неща.

– Във всеки случай Аполон бил много важен бог – категоричен беше Юлиан. – Независимо от това, че е бил само един от многото, защото гърците имали много богове.

След това Юлиан и Леон отново се вглъбиха в биографията на Александър Велики.

[1] *Парнас – планински масив в Средна Гърция, с височина 2458 м*

– Знаете ли, че само жени можели да предсказват бъдещето? – продължи Ким.

– Нее! – викнаха Юлиан и Леон.

– Ето какво пише тук – със задоволство отбеляза Ким. – Аполон предавал волята си чрез пророчица, която наричали пития*!

– А защо само жени можели да са пророчици? – учудването на Юлиан беше искрено.

Ким замълча, преди да отговори:

– Очевидно древните гърци смятали, че само жените са достатъчно чисти същества, за да възвестяват волята на боговете.

– Да бе – промърмори Юлиан.

– Обаче само мъже можели да задават въпроси на оракула – продължи с насмешка Ким. – Тъй като в Древна Гърция те били, поне така пише тук, господари вкъщи и отговаряли за благополучието на семейството. Така че само на тях било позволено да надникват в бъдещето. И още нещо – оракулът се ръководи от мъж – върховен жрец*.

Юлиан, Ким и Леон продължиха да четат.

– А! – Юлиан сръчка Леон и заби пръст в страницата на книгата.

– Това пък какво беше? – ядоса се Леон.

Юлиан прочете тържествуващо:

– „Бащата на Александър, Филип, бе убит и така Александър застана начело на Македонската империя. Тогава той беше само на 20 години.“ – Пръстът му пробяга по редовете и се спря на следното изречение. – „Веднага след идването си на власт през 336 г. пр.н.е. дълбоко религиозният владетел посетил най-известния оракул и потърсил съвета на боговете!“

– Не съм предполагал, че е възможно такова нещо... – удиви се Леон.

– Хора! – внезапно извика Ким толкова силно, че Кия, която се беше излегнала на масата, подскочи. – Чуйте само! Имало е проклятие, свързано с оракула. Питиите трябвало да посветят живота си на бога Аполон и не трябвало да се омъжват. Проклятие застигало престъпилите закона.

Ким продължи да чете с треперещ глас:

– „Аполон е бог на светлината. Който дръзне да го измами, отива в света на мрака, в ужасяващото царство на Ереб* – бога на подземния мрак! Там няма нито светлина, нито живот – само смърт и тъга...“

– Звучи ужасно! – възкликна Юлиан.

Ким замислено галеше котката. Кия измяука и я погледна загадъчно със смарагдовозелените си очи.

– Момчета – поде тихичко Ким, – какво ще кажете...

– ...да поразнищим тази работа? – въз-

будено довърши изречението Леон. – Много добра идея! Изобщо не мога да си представя защо оракулът е бил толкова важен и могъщ.

Юлиан се съгласи:

– Ще разберем дали наистина Александър се е допитал до оракула. За тази цел трябва да отидем в 336 г. пр.н.е.

Леон, Ким и Кия изтичаха към съседната стая, където беше входът към Темпус – тайнствената стая на времето, вратата към историята, към неизвестни светове и към нови приключения. Юлиан с усилие преодоля внезапно обзелия го страх, и затича след приятелите си.

Децата отместиха тежката библиотека, поставена върху релси в пода. Зад нея се показа тъмната врата на Темпус, покрита с разкривени лица на демони. Отвътре долиташе воят на страховита буря.

Ким натисна дръжката и вратата се отвори. Силен вятър подхвана децата и ги понесе из синкавата светлина на стаята на времето. Подът пулсираше по-силно от обикновено и приятелите с мъка се държаха на краката си, само Кия се плъзгаше уверено по развълнуваната повърхност. Тя бързо прекоси мъглата, сред която се криеха множество врати с изписани над тях години, и заведе приятелите

точно при вратата, която търсеха. Над нея проблясваше датата 336 г. пр.н.е. Без да се колебае, Леон я отвори. Децата се сблъскаха със стена от непрогледен мрак, сякаш Леон беше отворил прозорец към нищото.

„Светът на мрака, светът на Ереб“ – помисли със страх Юлиан. Той усети нечия ръка върху рамото си и потръпна. Беше Ким. Тя му се усмихна, но Юлиан здраво се беше вкопчил в дръжката на вратата. Постепенно пръстите му се отпуснаха. Приятелите се хванаха за ръце и се концентрираха върху думата Делфи. Само така Темпус можеше да ги отведе на точното място. С разтуптени сърца те влязоха през вратата и изчезнаха в бездната.

Гадателят

Ярка светлина заслепи децата.

– Къде сме, за бога? – Юлиан закри очите си с ръка. Постепенно светът наоколо започна да придобива форма. Насред сияйно синьо небе изплуваха могъщите сиви зъбери на планински хребет.

– Ама че въпрос! – засмя се Ким. – Ние сме в Делфи. Ето го светилището!

Тя развълнувано посочи към светилището, кацнало на планинския склон в подножието на две грамадни отвесни скали. То бе обградено от дълга висока стена, а пъстроцветните му храмове приличаха на блестяща брошка, бодната в гънките на планината.

– Тези две скали сигурно са Федриадите*! – Ким си спомни за книгата, която чете преди малко. – Планината се казва Парнас! А реката пред нас трябва да е Плейстос*!

Реката се извиваше из сребристозелената си долина, обрасла с маслинови горички.

– Явно сме в Делфи – Юлиан се обърна. – Май дойдохме през това маслиново дърво...

Леон посочи с пръст възлестата кора на голямото разклонено дърво:

– Трябва добре да го запомним за пътуването обратно към дома.

– Няма проблем – успокои го Юлиан, чиито очи вече бяха привикнали към ярката слънчева светлина. Това голямо маслиново дърво веднага се набива на очи. Но как да влезем в храмовия комплекс? Не изглежда особено гостоприемен...

– Просто трябва да се опитаме – предложи Ким. – Вижте, по пътя към него вървят много хора. Да се смесим с тях.

– Чудесна идея, така няма да правим впечатление – съгласи се Юлиан. – А и Темпус се е погрижил облеклото ни да е подходящо.

Леон хвърли поглед към дрехите си – вместо джинси и фланелка имаше туника* – къса надиплена дреха, сшита на раменете му. Юлиан беше облечен по същия начин. Но Ким имаше хитон* – дълга надиплена дреха, и кредемнон* – забрадка, която да я пази от слънцето, ако потрябва.

Приятелите се отправиха към пътя, обграден с лаври[1] и олеандрови[2] храсти. Юлиан вървеше последен и се възхищаваше на

---

[1] *Лавър, дафин или лаврово дърво – вечнозелен храст, висок 2-6 м. Листата му издават характерна миризма, когато се разтъркват, от древни времена се използват като подправка и билка.*

[2] *Олеандър, или зокум – вечнозелен многогодишен храст*

красивата местност. Вървяха между пинии[1], маслинови дръвчета и кипариси.

Пролетта беше в разгара си, из топлия въздух се носеха нежни аромати. Искрящата под слънцето река, храмовете с пъстроцветни колони и покриви – всичко излъчваше такова спокойствие, че Юлиан беше готов да се надсмее над себе си. Колко се страхуваше само допреди малко! Внезапно момчето усети нечия ръка върху рамото си и дъхът му спря. Юлиан се дръпна, но се натъкна на небръснатото лице на млад мъж.

– В името на Зевс*, кой си ти? – нетърпеливо попита мъжът. Студеният му и пронизващ поглед накара Юлиан да потрепери.

Той викна към Ким и Леон и те бързо се върнаха при него.

– Добре, добре – каза непознатият и се усмихна хладно. – Нищо няма да ви направя. Не мога да ви ограбя – ясно е, че не притежавате нищо. Но ми се вижда странно, че не вървите по пътя като останалите. Който не върви по пътя, обикновено крие нещо...

– И ти не вървиш по пътя! – не се сдържа Ким.

[1] *Пиния – вид иглолистно дърво с чадъровидна корона. Нарича се още ядлив кедър, или италиански каменен бор. Разпространено е в Средиземноморието. Семената му са ядливи.*